

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

IV. Quomodo Lutherani & Sacramentarij sese mutuo conficiant.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

eus abstinere. Ecce, ait, quomodo Papista consentiant! Sed ô ineptissimum hominem! An hoc est de Baptismo, de Sacramentis, de Iustificacione, de Libero arbitrio, de Eucharistia, &c. & quidem iniuriosis verbis digladiari, ut vos hæretici facitis? pudeat obsecro vos huiusmodi effugiorum.

IV. Audiamus saltim quid Tresviri illi Evangelici de quibus in præcedentibus loquuti sumus de se inuicem sentiant & loquantur, & tum Quanti illius Evangelij charitas facile elucebit. Deam immortalem! quibus non conuicijs in sola quatuor illorum verborum Christi explicatione se mutuo conscindunt? Alias enim ipsorum concertationes recensere, in finem sit, Lutherus inquit? (a) infelicem & pessimum Zuinglium constituisse noua sua interpretatione Christianam Republicam pessumdare: monetque omnes, ut Sacramentarios, veluti diabolos sub humana specie fugiant. Idem Carolstadtum furiosum & insanum appellat: Omnes vero Sacramentarios ipso diabolo peiores esse dicit. E contra Zuinglius (b) Lutherum suum Prophetam vocat, furiam, sue foediorum, pessimum hæreticum, impostorem, Marcione peiorem. De eodem Zuinglio Brentij iudicium audiantus. Ait, Zuinglij Maximas sue regulas, diaboli esse regulas: qua si locum habeant, breui non Nestorianum hæresim, sed Iudaismum quoque ac tandem Mahumetismum introductum iri. E contra Campanius Zuinglium defendens, Quam certum est, inquit, Deum esse Deum, tam certum est Lutherum doctorem esse à diabolo obiectum. Schutzius Lutheranus, Sacramentarios ait corporum atque animarum esse homicidas: patris ocores ac perturbatores. Sed pulcre in primis Germaniæ Propheta. Regij illius Prophetæ eantum suis affectibus accommodat, dum ad Iacobum Brentij Doctorem ita scribit. Senex, decrepitu, piger, fractus, ac semimortuus quietem meam expecto. Intelligo enim ex litteris tuis Heluetios me detestari atque execrari. Certe id mihi perplacet. Visu scire, in quo iam ego hominum miserrimus, beatam me putem? Beatus vir qui non abiit in consilio Sacramentariorum, & in via Zuinglianorum non stetit, & in cathedra Tigurina non sedit. Habes mei animi sensum. Ora Deum pro me, ut ego pro te. Et si prior abiero, quod opto, traham te post me; si tu prior abieris, trahes me post te (c) Sexcenta alia tibi mihi occurrunt in iisdem officinis cusa: elogia, dum alter alterum hæreticum, Antichritum, diabolum, archidiabolum appellat. Sed si quis plura hanc in sententiam scripta legere cupit, libellum videat à nostri temporis scriptore confectum, in quo ille multis argumen-

tis probat, doctrina nouorum istorum Euangelistarum è diaboli schola profectam esse: idque ipsorum confessione confirmat. Quid ergo de Geneuensibus Ministris dicemus? qui in Apologia sua asserebant non dubitauit. Eos qui Lutherani & Zuingliani appellantur, vere Christianos esse & fratres. Nullam nisi de vna, & quidem non magni momenti re inter eos esse contentionem. Ex quo intelligi potest quanti grauissimam illam de Cœna Domini controuersiam faciant. Sic Calvinus (e) venerabilis Geneuensium Apostolus suis persuadere conatur, sanctos illos Tresviro, (quamuis alterum ab altero hæreticum appellari non ignoret) in propagando Christi regno sancta quadam coniuratione conspirasse. Quamdiu inquit, hic Lutherus, illic Oecolampadius, ab alia parte Zuinglius in restituendo Christi regno laborabant, consensus eorum fuit admirabilis. Vno ore omnes verum Dei cultum docebant. Idem dicit auctor Historiæ Ecclesiasticæ. (f) Et in libro Harmoniæ impudentissime scribitur, Tigurinam Confessionem Anno MDXXXVI. editam, à Bucero in conuentu Smalcaldico Anno MDXXXVII. fuisse exhibitam & à Principibus ac Theologis presentibus, atque etiam ipso Lutero approbatam (g) Apage cum his mendacijs ad extremos Garamantas, ubi periculum non est ne nostri homines ea expiscentur. Quid verò frustra vestri tam discordi doctrinæ concordiam laruam inducitis? Quasi ignota nobis sit Lutheri sententia, (h) præsentem Zuinglio, maledictam eiusmodi concordiam esse pronuntians: itemque eiusdem paulo ante mortem protestatio: Nihil sibi cum Sacramentarijs in æternum fore. Annon Conradus Schlusfeldburgius Superintendens Lutheranus tot esse Sacramentarij hæreses testatur quot sint articuli Fidei? concludens, inter utrosque τὸ αὐτὸν esse ἄσπαστον. Et Gallus Superintendens Ratisponensis, qui Lutheri tempore vixit, non de leui aliqua re, sed de præcipuis Fidei articulis controuersiam esse dicit, nec eius componendam sperare ullam esse. En tibi Nouorum Euangelistarum harmoniam & consensum. Sed quos magis idoneos

X 3 Euan-

2 Lib. de Cœn. Christ. Lib. cons. Sacra. ad Alb. Pruss. Ducem Tom. 4. b Tom. 2. Epist. ad Esling. in Recog. proph. & Apost. in fine c In serpent. antiq. cap. 33. Quinque lapides Puteani Basile. Vid. lib. de Ministrumach. Calu. reff. ad Pigh. de lib. arb. lib. 1. & lib. de Scand. pag. 134. c Gaspar Hedio V. de supra cap. 11. hoc libro Buceri acta; g Vid. Selnecker. in Psal. 152. Tom. 1. Vloberg. in Vita Lutheri Melancthon. &c.

Euangelicæ concordie testes queamus producere quam ipsos Germaniæ Typographos, quorum præia sub libellis polemicis, acerbissimorum conuictorum plenis genere nunquam cessant: vt è Francofurtensium Nundinarum Catalogis videre est. Obiervant nonnulli inter proximos aliquot annos ex ipsorum officinis plura scripta Euangelicorum contra Euangelicos (tales enim haberi omnes volunt) quam contra Catholicos prodijisse (a) Cui enim ignota sunt Lutheri & Zuinglij discipulorum, Caluini & Westphali, Beza & Helshusij, Brentij & Bullingeri, Flaccianorum & Melancthonianorum, Heidelbergensium & Tubingenensium certamina? Sed de hoc Lutheranorum & Caluinistarum dissidio infra vbi de Franciæ schismate agetur, opportunior erit dicendi locus.

V. Nullum est aduersarijs nostris nec magis commune nec magis noxium bellum quam quod ipsi inter se gerunt. In omnibus ipsorum conuentibus Eridis illud pomum iactum videmus. Quæ admodum enim venenū aliud venenum ferre non potest, sed vnum alterum pellit: sic *hæresis nullibi quam in propria sua domo minus quietus habet.* Ac veluti vectores ad diuersa loca tendentes, & diuersas ob causas & negotia eandem nauim ingressi, nunquam idem spectant, aut societatem inter se contrahunt; at ventis increbrescentibus, & mari fluctibus tumente, omnes ad commune periculum propulsandum, consociatis animis & viribus occurrunt: Sic ij qui relicta S. Petri nauicula diuersarū hæreseon se fluctibus commiserunt, nullam inter se societatem aut amicitiam colunt, nisi quando ab excommunicationibus aut censuris Ecclesiasticis commune sibi periculum imminere animaduertunt. Tunc enim discordes in concordiam coeunt, vt licet distincti opinionibus, coniunctis tamen viribus, Ecclesie vnioni tanto melius possint resistere: tunc castra coniungunt, tunc eadem symbola accipiunt, & subijsdem signis in aciem prodeunt, nulla in re concordēs, nisi in edendo, bibendo, crescendo & genus humanum multiplicando, Papæ denique bellum faciendo.

VI. Quemadmodum sues, (fœdum & morosum animal) nullum inter se societatem colunt, sed petulci rostris & morsibus se mutuo impetunt; nihilominus tamen quamprimum grunnientem aliquam audiunt, turmatim surrectis pilis, laboranti auxilio accurrunt: sic qui ab Ecclesia desierunt, quamuis non minus se inuicem quam ipsam Ecclesiam capitali odio persequantur, quamprimum tamen vel Ecclesie arma contra se, vnus criminis

reos, expedita, aut occasione afflictiendi Ecclesie vahū seu Pontificē oppugnandi vident, positus in specie inimicitijs, auxilia coniungunt, & mire conspirant. Hic inhiis mentem venit quod Plinius scribit. Quamuis inter Coruum & vulpem nulla sit amicitia vel familiaritas, quoties tamen ille vulpem vider ab accipitre impeti, statim aduolat, & pedibus, rostro & alis insidentem hostem percutit, donec prædam dimittat: sic quoque Corui illi & Vulpes (hæreticos intelligo) quamuis parum inter se conueniant, contra Ecclesiam tamen arctissima faciunt fœdera: quæ deinde d' scusso periculo, mox soluant. Sic Aristides & Themistocles ad bellum contra hostem proficiscentes, inimicitias deponere, sed ex eodem reuerſi, rursus sumere solebant. Ac veluti, vt est apud Plinium, in Nili ostio ingens agger ex hirundinum nidis inter se mira arte constructis conspicitur, res quidē per se fragilis, structura tamen & coagmentatione tam firma vt Nili inundationem facile sustineat; sic hominum istorum illuminatorum cohortes, per se infirmæ, vbi mutuis fedibus in vnum coierunt, vim omnem eludere conantur. Hanc ad rē Brissonius apposite, *Mibi*, inquit, *iniuria & conuicia non placent. Venenum non habeo. Et quamuis è continua librorum ab Ecclesia aduersarijs scriptorum lectione fellis aliquid fortasse hauserim, conuicijs tamen non certabo.* (b) Sic nec ego. Quia tamē Euangelistæ illi nos porcorum gregi comparant (id facit Aretius Bernensis Ecclesie minister) nemo, spero, mihi vitio verret, quod eadem, melioris tamen notæ, moneta, hoc eis debitum persoluerim. Sed iam velites lustremus, qui leuibus armis suis procurfantes, dum Lutheranorum, Sacramentatorum & Confessionistarum acies in prociuctu stat, Ecclesiam lacellant.

DE INFINITA HÆRESEON INFELICIS HUIUS NOSTRISÆCULI MULTITUDINE.

CAPVT XIV.

ARGVMENTVM.

I. *Hæresis vna aliam atque aliam parit.*

II. *Plus*

a Vid. Bellum Quinti Euangelij Hulsemanni Calvinismum irreconciliabilem Acta in Hassia inter Lutheranos & Calvinianos, b Comment. in Apocal.